

Sprawa C-94/19

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

6 lutego 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

27 listopada 2018 r.

Strona wnosząca odwołanie:

San Domenico Vetraria SpA

Druga strona postępowania:

Agenzia delle Entrate

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE (najwyższy sąd kasacyjny, Włochy)

SEZIONE V CIVILE (V wydział cywilny)

[...]

na rozprawie w dniu 23.01.2018 r.

wydaje następujące

POSTANOWIENIE WSTĘPNE

w przedmiocie skargi [...] wniesionej przez:

s.p.a. San Domenico Vetraria, [...]

strona wnosząca skargę kasacyjną

przeciwko

Agenzia delle Entrate, [...]

**druga strona postępowania kasacyjnego
oraz przy udziale**

[Or.2]

Ministero dell'economia e delle finanze (ministerstwo gospodarki i finansów)
[...]

„intimato”

(druga strona postępowania kasacyjnego, która nie uczestniczyła aktywnie w tym postępowaniu)

[...] [postępowanie]

Okoliczności faktyczne sprawy

1. W opisie zaskarżonego wyroku wskazano, że w ramach procedury weryfikacji częściowej deklaracji VAT ustalono, że w 2004 r. jeden z dyrektorów s.p.a. Avir, spółki dominującej s.p.a. San Domenico Vetraria, został oddelegowany do spółki zależnej [s.p.a. San Domenico Vetraria], na stanowisko dyrektora jednego z jej zakładów, a wszelkie pozycje kosztowe z tym związane zostały przypisane spółce, do której pracownik ten został oddelegowany [s.p.a. San Domenico Vetraria].
2. W związku z powyższym s.p.a. San Domenico Vetraria otrzymała od spółki dominującej faktury zawierające kwoty odpowiadające kosztom poniesionym na rzecz oddelegowanego dyrektora oraz – przy zwrocie tych kwot – naliczyła VAT w celu późniejszego skorzystania z prawa do odliczenia.
3. Agenzia delle Entrate (organ podatkowy, Włochy) stwierdziła natomiast, że ponieważ ów zwrot kosztów nie jest związany ze świadczeniem usług między spółką dominującą a spółką zależną, nie wchodzi on w zakres zastosowania VAT, w związku z czym zdecydowała o konieczności zwrotu VAT, który podatnik odliczył na tej podstawie.
4. Agenzia delle Entrate stwierdziła również, że podatnik nabył odpady opakowań ze szkła i złom szklany, ale nie uwzględnił tych transakcji w rozliczeniu VAT, w związku z czym zdecydowała o naliczeniu tego nierozliczonego VAT.

[Or.3]

5. Spółka zaskarżyła powyższą decyzję podatkową, zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, lecz bezskutecznie.
6. W szczególności, w odniesieniu do pierwszej kwestii sąd apelacyjny uznał, iż ma tu zastosowanie art. 8 ust. 35 l. 11 marzo 1988, n. 67 (ustawy nr 67 z dnia

11 marca 1988 r., zwanej dalej „ustawą nr 67/88), co oznacza, że wobec braku dowodu na to, że oddelegowany pracownik otrzymał dodatkowe kwoty lub wykonywał inne czynności niż te, które już wykonywał w spółce oddelegowującej, dokonano jedynie zwrotu kosztów niepodlegającego opodatkowaniu.

7. W odniesieniu do drugiej kwestii ww. sąd zakwalifikował zbycie odpadów opakowań ze szkła jako usługi objęte punktem 127-*sexiesdecies* tabeli A), cz. III, stanowiącej załącznik do d.P.R. n. 633/72 (dekretu Prezydenta Republiki nr 633/72), i w związku z powyższym uznał, że podlegają one opodatkowaniu VAT w wysokości 10%.

8. S.p.a San Domenico Vetraria wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku, opartą na czterech zarzutach przedstawionych w jej piśmie, do których Agenzia delle Entrate ustosunkowała się w odpowiedzi na skargę.

9. [...] [postępowanie]

Uzasadnienie

Zakres zadanego pytania

10. Sąd [odsyłający] jest zdania, że w świetle mającego zastosowanie orzecznictwa [Unii Europejskiej] oraz krajowego w omawianej dziedzinie, **[Or. 4]**, kwestia opodatkowania VAT zwrotu kosztów poniesionych w związku z oddelegowaniem pracowników oraz traktowania tego rodzaju transakcji do celów podatkowych ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu.

W istocie, w ramach *zarzutu drugiego* spółka wnosząca skargę kasacyjną podnosi naruszenie lub błędne zastosowanie art. 8 ust. 35 ustawy nr 67/88, art. 12 przepisów wprowadzających kodeks cywilny, art. 1321 i 1322 kodeksu cywilnego, w odniesieniu do art. 10 ust. 1 ustawy nr 212/00, i w związku z tym brak uzasadnienia albo, niewystarczające lub wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie w zakresie, w jakim sąd apelacyjny zakwalifikował oddelegowanie pracownika jako zwykłą transakcję zwrotu kosztów, niepodlegającą z tego tytułu opodatkowaniu, nie biorąc pod uwagę szczególnych obowiązków powierzonych dyrektorowi oraz braku jakiegokolwiek szkody dla Skarbu Państwa.

10.1. [...] **[Or.5]** [...] [przepisy krajowe – oddalenie pierwszego zarzutu]

Prawo Unii

Pojęcie podlegającego opodatkowaniu świadczenia usług

11. Zasadniczo, podobnie jak szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, dyrektywa 2006/112/WE

z dnia 28 listopada 2006 r. wyznacza bardzo szeroki zakres przedmiotowy VAT, obejmując nim, w art. 2 dotyczącym czynności podlegających opodatkowaniu, oprócz przywozu towarów także dostawy towarów i świadczenie usług dokonywane odpłatnie na terytorium kraju przez podatnika działającego w takim charakterze (wyrok Trybunału z dnia 3 września 2015 r., *Asparuhovo Lake Investment Company OOD*, C-463/14, EU:C:2015:542, pkt 33).

Artykuł 6 szóstej dyrektywy, mającej zastosowanie w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych, brzmi następująco:

„1. Termin »świadczenie usług« oznacza każdą transakcję niestanowiącą dostawy towarów w rozumieniu art. 5”.

11.1. Termin „świadczenie usług” zgodnie z brzmieniem dyrektywy VAT należy interpretować niezależnie od celów i wyników danych transakcji (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2018 r., *MEO – Servigos de Comunicagões e Multimédia SA*, C-295/17, EU:C:2018:942, pkt 60).

[Or.6]

W każdym wypadku art. 9 szóstej dyrektywy, podobnie jak analogiczny art. 56 dyrektywy VAT, zalicza do świadczenia usług „zapewnienie personelu”, a jednym z narzędzi służących zapewnieniu personelu jest właśnie oddelegowanie pracowników.

Pojęcie świadczenia wzajemnego

12. Ocena, czy płatność dokonywana jest w zamian za dostawę lub świadczenie usług, jest kwestią z zakresu prawa Unii, którą należy rozstrzygać odrębnie od oceny dokonywanej na mocy prawa krajowego (wyrok Trybunału, *MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia SA*, C-295/17, EU:C:2018:942, pkt 69). W związku z powyższym zakwalifikowanie w prawie krajowym wypłaty określonych kwot jako zwrotu kosztów, a nie jako świadczenia wzajemnego, jest samo w sobie nieistotne.

12.1. Świadczenie usług jest dokonywane odpłatnie w rozumieniu szóstej dyrektywy i dyrektywy VAT tylko wtedy, gdy pomiędzy usługodawcą a usługobiorcą istnieje stosunek prawny, w ramach którego następuje wymiana świadczeń wzajemnych, a wynagrodzenie otrzymane przez usługodawcę stanowi faktyczne odzwierciedlenie wartości usługi świadczonej na rzecz usługobiorcy (wyrok Trybunału z dnia 18 stycznia 2017 r., *Minister Finansów*, C-37/16, EU:C:2017:22, pkt 25). Trybunał orzekł, że ma to miejsce, gdy istnieje bezpośredni związek pomiędzy świadczoną usługą a otrzymanym świadczeniem wzajemnym w ten sposób, że zapłacone kwoty stanowią rzeczywiste wynagrodzenie za możliwą do wyodrębnienia usługę świadczoną w ramach takiego stosunku prawnego (wyrok Trybunału z dnia 18 stycznia 2017 r., *Minister Finansów*, C-37/16, EU:C:2017:22, pkt 26).

12.2. Nie jest natomiast konieczne do celów VAT, aby wymiana przyniosła zysk, ponieważ wynik transakcji gospodarczej jest pozbawiony znaczenia (wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2016 r., Gemeente Woerden, C-267/15, EU:C:2016:466, pkt 40; dot. [Or.7] ustalenia ceny niższej niż poniesione koszty).

Okoliczność, czy transakcja gospodarcza została zrealizowana po cenie niższej, czy też wyższej od kosztu wytworzenia, nie ma sama w sobie znaczenia dla zakwalifikowania transakcji jako „transakcji odpłatnej”, chyba że rozróżnienie między poniesionymi kosztami a kwotami otrzymanymi za oferowane usługi jest szczególnie istotne (wyrok Trybunału z dnia 12 maja 2016 r., Gemeente Borsele, EU:C:2016:334, C-520/14; dot. sytuacji, w której zapłacony wkład odpowiadał trzem procentom kwot zapłaconych przez gminę za usługi dowozu uczniów do szkół).

13. W celu ustalenia, czy dane świadczenie usług jest wykonywane za wynagrodzeniem, tak że działalność taką należy uznać za działalność gospodarczą, konieczne jest jednak zbadanie wszystkich okoliczności, w jakich została wykonana (wyrok Trybunału z dnia 12 maja 2016 r., Gemeente Borsele, C-520/14, EU:C:2016:334, pkt 29).

13.1. W szczególności okoliczność, że wydatki poniesione przez spółkę zależną odpowiadają kwocie wynagrodzeń i kosztów na rzecz pracowników spółki dominującej, a tym samym strony trzeciej w odniesieniu do strony, na której ciąży ostatecznie te koszty, nie wydaje się istotna w tym względzie.

Trybunał orzekł bowiem (wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Aes-3C Maritza East 1 Eood, C-124/12, EU:C:2013:488), że art. 168 akapit pierwszy lit. a) i art. 176 akapit drugi dyrektywy VAT (odpowiadające art. 17 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy) powinny być interpretowane w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, na podstawie których podatnik, który ponosi koszty związane z usługami przewozu, ubraniem roboczym, wyposażeniem ochronnym oraz delegacjami osób wykonujących pracę na jego rzecz, nie posiada prawa do odliczenia VAT związanego z tymi [Or.8] kosztami z tego względu, że owe osoby zostały mu udostępnione przez inny podmiot i w związku z tym nie mogą być uważane w rozumieniu owych przepisów za pracowników owego podatnika, pomimo że wskazane koszty mogą być uznane za pozostające w bezpośrednim i ścisłym związku z ogólnymi kosztami związanymi z całą działalnością gospodarczą wskazanego podatnika.

Przepisy krajowe

14. Artykuł 3 d.P.R. 26 ottobre 1972, n. 633, istituzione e disciplina dell'imposta sul valore aggiunto (dekretu Prezydenta Republiki z 26 października 1972 r. w sprawie ustanowienia i uregulowania podatku od wartości dodanej, zwanego dalej „dekretem Prezydenta Republiki nr 633”) stanowi, że:

„Świadczeniem usług jest wykonywanie świadczeń, w zamian za świadczenie wzajemne, z tytułu umów o dzieło, przewozu, zlecenia, spedycji, agencji,

pośrednictwa, przechowania, oraz, ogólnie, z tytułu zobowiązania do czynienia, nieczynienia lub znoszenia, bez względu na jego źródło. Za odpłatne świadczenie usług uważa się usługi na użytek własny lub rodzinny świadczone przez przedsiębiorcę lub osoby wykonujące działalność artystyczną lub zawodową albo do innych celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą lub wykonywaniem działalności artystycznej lub zawodowej”

Artykuł 30 d.lgs. 10 settembre 2003, n. 276, recante attuazione delle deleghe in materia di occupazione e mercato del lavoro, di cui alla legge 14 febbraio 2003, n. 30 (dekretu ustawodawczego nr 276 z dnia 10 września 2003 r. w sprawie stosowania upoważnień w zakresie zatrudnienia i rynku pracy przewidzianych w ustawie nr 30 z dnia 14 lutego 2003 r., zwanego dalej „dekretom ustawodawczym nr 276/2003) stanowi, że:

„Sytuacja oddelegowania ma miejsce wtedy, gdy pracodawca w celu zaspokojenia własnego interesu tymczasowo oddał jednego lub kilku pracowników do dyspozycji innego podmiotu w celu wykonania danej czynności zawodowej” (ust. 1).

[Or.9]

„W przypadku oddelegowania pracodawca pozostaje odpowiedzialny za uregulowanie sytuacji finansowej i prawnej pracownika” (ust. 2).

Artykuł 8 ust. 35 l. 11 marzo 1988, n. 67 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 1988) [ustawy z dnia 11 marca 1988 r., nr 67 w sprawie przepisów dotyczących opracowywania rocznego i wieloletniego budżetu państwa (ustawa budżetowa na 1988 r.), zwana dalej „ustawą nr 67/88] stanowi jednak, że:

„35. Wypożyczanie lub oddelegowywanie pracowników, w zamian za które zwrotowi podlegają jedynie poniesione koszty, nie są uznawane za istotne do celów VAT”.

14.1. W tym kontekście prawnym sąd [odsyłający] orzekający w składzie połączonych izb [...] orzekł, że przepisu szczególnego zawartego w art. 8 ust. 35 ustawy nr 67/88 nie można interpretować w ten sposób, iż w przypadku wynagrodzenia przewyższającego koszty jedynie ta część, która przekracza koszty, podlega opodatkowaniu VAT, a w przypadku wynagrodzenia, którego kwota jest niższa od kosztów, podatek nie ma zastosowania.

Wynika to z faktu, że w przypadku oddelegowania „nie chodzi o podstawę opodatkowania, lecz o możliwość (lub jej brak) zastosowania przepisów do danej transakcji, co w przypadku istnienia takiej możliwości oznacza, że podstawą opodatkowania będzie stanowić (całkowita) kwota zapłacona przez podmiot, do którego pracownik został oddelegowany”. Sąd odsyłający dodał, że „odmienne wnioski zawarte w wyrokach nr 19129/19132 z 2010 r. nie wydają się

przekonujące [...] w odniesieniu do braku możliwości opodatkowania VAT zwrotu niższego niż poniesione koszty [...]”.

14.2. Natomiast w przypadku gdyby zwrot odpowiadał kwocie kosztów poniesionych w związku z oddelegowaniem pracowników, z uwagi na to, że transakcja oddelegowania jest „nieistotna do celów VAT”, zwrot ten nie podlegałby opodatkowaniu.

[Or.10]

Jak podkreślił w tym względzie sąd odsyłający orzekający w składzie połączonych izb, przepisy te różnią się od tych, które regulują zbliżoną sytuację udostępniania pracowników przez uprawnione przedsiębiorstwa, w ramach której pod względem VAT nie istnieje żadna transakcja „nieistotna do celów VAT”, lecz *„w której zwrot kosztów podlega w każdym wypadku zwolnieniu, a w konsekwencji nie podlega on odliczeniu, nawet jeśli całkowita zapłacona kwota przekroczyła koszty poniesione na rzecz pracowników”*.

Zgodnie z art. 86 ust. 4 dekretu ustawodawczego nr 276/03 – w którym ustanowiono, że przepisy zawarte w art. 26 *bis* ustawy nr 196/97 należy rozumieć jako odnoszące się do przepisów regulujących udostępnianie pracowników przewidziane we wspomnianym dekrete – w związku z art. 26 *bis* ustawy nr 196/97, do umowy udostępnienia pracowników ma zastosowanie bowiem przepis, który ma następujące brzmienie: *„zwrot przedsiębiorstwu udostępniającemu pracowników tymczasowych faktycznie poniesionych przez nią kosztów z tytułu wynagrodzenia i składek na ubezpieczenie społeczne, które przedsiębiorstwo korzystające z pracowników tymczasowych jest zobowiązane zapłacić zgodnie z art. 1 ust. 5 lit. f), nie jest wliczany do podstawy opodatkowania VAT, o której mowa w art. 13 dekretu Prezydenta Republiki nr 633. Zastosowana forma opodatkowania pozostaje bez zmian i nie można dokonać zwrotu podatków wcześniej zapłaconych, ani też nie ma możliwości zastosowania zmiany przewidzianej w art. 26 wspomnianego dekretu nr 633”*.

14.3. Podejście to, wynikające z orzeczeń wydawanych przez niniejszy sąd w składzie połączonych izb (oraz późniejszych podobnych orzeczeń), można uznać za utrwalone orzecznictwo, chociaż w pewnej sprawie powstały wątpliwości na temat jego zgodności z prawem [Unii] wówczas, gdy Corte di cassazione (sąd kasacyjny) stwierdził (Cass. 19 lutego 2016 r., nr 3285), że *„zakres pojęcia »świadczenia usług« (...) oraz podstawowej zasady [Or.11] neutralności podatkowej VAT, wielokrotnie podkreślane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. m.in., wyrok [z dnia 5 marca 2015 r., Komisja/Francja, C-479/13, EU:C:2015:141] mogą stanowić przeszkodę, jak wskazano w doktrynie, dla odmiennego traktowania usług związanych bądź to z delegowaniem personelu, bądź z udostępnianiem pracowników przez uprawnione przedsiębiorstwa”*.

Powody wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

15. Przepisy krajowe, tak jak rozumie je sąd [odsyłający], budzą wątpliwości co do tego, czy usługa polegająca na udostępnieniu pracowników za pomocą oddelegowania jest wyłączona z zakresu stosowania VAT, w przeciwieństwie do zwrotu kosztów świadczeń w nią związanych, które podlegają opodatkowaniu.

15.1. Okoliczność, że omawiana transakcja ma charakter gospodarczy, wydaje się wynikać z wymogu istnienia, na podstawie art. 30 dekretu ustawodawczego nr 276/03, szczególnego interesu pracodawcy delegującego, który został uznany w orzecznictwie sądu [odsyłającego] jako mający na celu zapewnienie lepszej wspólnej organizacji spółek dominujących i zależnych (Cass. 21 kwietnia 2016 r., nr 8068, oraz w odniesieniu do przypadku oddelegowania dyrektora, Kas. 3 lipca 2015 r., nr 13673).

Istnienie takiego interesu nie jest kwestionowane w niniejszej sprawie i jest zgodne z interesem przedsiębiorcy, do którego pracownik został oddelegowany, który włączył pracownika (w tym przypadku dyrektora) oddelegowanego do jego własnej organizacji produkcji.

15.2. Następnie, okoliczność, że omawiana transakcja gospodarcza przybrała formę odpłatnego świadczenia usług, może wynikać z wysokości kwoty zapłaconej przez spółkę, do której pracownik został oddelegowany, odpowiadającej kwocie kosztów i wydatków [Or.12] na rzecz pracowników, jako takiej dość istotnej.

16. Ponadto przepisy krajowe wydają się prowadzić do nieuzasadnionego nierównego traktowania pod względem VAT różnych środków służących „zapewnianiu personelu”, co mogłoby stanowić naruszenie zasady neutralności podatkowej, będącej wyrażeniem ogólnej zasady równego traktowania (zob. niedawny wyrok Trybunału z dnia 19 grudnia 2018 r., Komisja/Austria, C-51/18, EU:C:2018:1035, pkt 55), zgodnie z którą towary lub usługi tego samego rodzaju, stanowiące dla siebie potencjalną konkurencję, powinny być traktowane w sposób jednolity pod względem VAT.

16.1. Udostępnianie pracowników stanowi bowiem inne narzędzie służące do zapewniania personelu (wyrok Trybunału z dnia 12 marca 2015 r., „go fair” Zeitarbeit OHG, C-594/13, EU:C:2015:164), które różni się od oddelegowania z uwagi na charakter interesu ze względu na to, że w tym wypadku mamy do czynienia z interesem zarobkowym podmiotu udostępniającego pracowników. Zgodnie z wykładnią dokonywaną w orzecznictwie sądu [odsyłającego] transakcja ta prowadzi zawsze do powstania podlegającego opodatkowaniu świadczenia usługi, w odniesieniu do którego kwota zwrotu ma wpływ jedynie na podstawę opodatkowania.

16.2. Ponadto różnica w traktowaniu istniałaby nadal, tym razem w przeciwnym znaczeniu, nawet jeśli kwota zapłacona w zamian za to świadczenie byłaby wyższa lub niższa od kwoty samych kosztów na rzecz pracowników, nawet w ramach instytucji oddelegowania.

W takim przypadku, zgodnie z wykładnią sądu orzekającego w składzie izb połączonych, usługa oddelegowania podlegałaby opodatkowaniu w odniesieniu do całkowitej kwoty zapłaconej przez podmiot, do którego pracownik został oddelegowany.

Natomiast w przypadku udostępniania pracowników, jako podstawę opodatkowania, na podstawie art. 26a ustawy nr 196/97, o którym mowa w art. 86 dekretu ustawodawczego nr 276/03, **[Or.13]** należy w każdym przypadku przyjąć jedynie różnicę pomiędzy zapłaconą kwotą a kosztami z tytułu wynagrodzenia i składkami na ubezpieczenie społeczne.

17. Wątpliwości co do zgodności z prawem [Unii Europejskiej] nie pociągają za sobą konieczności ponownego zwrócenia się sądu orzekającego w składzie połączonych izb z pytaniem o interpretację art. 8 ust. 35 ustawy nr 67/88 w odniesieniu do omówionych powyżej kwestii.

Trybunał [Sprawiedliwości] orzekł bowiem (wyrok z dnia 5 kwietnia 2016 r., Puligienica Facility Esco SpA (PFE), C-689/13, EU:C:2016:199), że art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisu prawa krajowego w zakresie, w jakim przepis ten jest interpretowany w ten sposób, że jeśli chodzi o wątpliwość dotyczącą wykładni lub ważności prawa Unii, izba sądu orzekającego w ostatniej instancji, która nie podziela podejścia przyjętego w orzeczeniu pełnego składu tegoż sądu, musi przekazać temu ostatniemu ową kwestię do rozstrzygnięcia i tym samym zostaje pozbawiona możliwości wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału.

[...] [przepisy krajowe]

18. Należy zatem wyjaśnić, czy przepisy prawa Unii Europejskiej, o których mowa powyżej, dopuszczają lub uniemożliwiają w przepisach krajowych wyłączenie z zakresu stosowania szóstej dyrektywy sytuacji, w której spółka dominująca udostępnia w drodze oddelegowania swoich pracowników innej spółce, która jest jego spółką zależną, w zamian za zwrot związanych z tym kosztów.

19. Podsumowując, zachodzi konieczność zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 267 TFUE, o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie prejudycjalne:

[Or.14]

„Czy art. 2 i 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. oraz zasadę neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi udostępnienie lub oddelegowanie pracowników spółki dominującej, w odniesieniu do których spółka zależna wypłaca jedynie zwrot związanych z tym kosztów, nie powinny być uważane za istotne do celów podatku od wartości dodanej?”

[...]

Z powyższych względów

[...] [zawieszenie postępowania i instrukcje wewnętrzne]

[...] Rzym, 23 stycznia i 27 listopada 2018 r.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY